

Hi-Fi generasjonen i Syden

Vi klarer oss!

Hi-Fi? Hva i all verden er det, ville vel et ungt menneske spurt om. Vel jeg kommer tilbake til det.

Av de som bor i Syden fast, eller på halvårsbasis, er det en norm som hadde stor viktighet i vår ungdom. Nå – derimot – driter vi mer eller mindre fullstendig i det, og det kan være grunner til det. Vi klarer oss likevel.

Her er mine tanker om forsakelsen.

Hva er Hi-Fi?

For å gi en forklaring til de uvitende, så er det egentlige begrepet *High fidelity*, et begrep allerede fra 1950-tallet og dette ble senere forkortet som **Hi-Fi** eller bare *hifi*. Det fortalte oss at lydgjengivelsen var naturtro og svært nøyaktig i forhold til originalen. Det ble et jag etter å få bedre og bedre lyd. Lydbildet skulle perfektioneres!

Tyskere, som er mestere i standardisering, ga så klart ut en standard for kravene til dette på 70-tallet, som hele verden fulgte. Nemlig DIN 45500. Dagens gode stereoanlegg holder seg langt innenfor denne rammen så begrepet er egentlig totalt utdatert, men for de av oss som har vokst opp på 70 og 80-tallet var Hi-Fi et svært så viktig begrep. Noe en måtte ha. Å ha et stereoanlegg som ikke tilfredstilte den tyske normen var uhørt.

Noen av dere husker også kanskje hvordan det var før Hi-Fi kom inn i vår hverdag. Steinplater med 78 omdreininger i minuttet og en pick-up som en gulerot på platespilleren. Platespillere for singelplater inne i lokket på reiseradioen, og radiokabinetter med platespiller i mono. Altså en høyttaler. Som møbel kunne de være svært så flotte, men i forhold til lyd kvalitet ble de dømt nord og ned.

Stereoutstyrets dominans

Utover i Hi-Fi-tiden ble musikkavspillingsutstyret mer og mer sofistikert. Noen anlegg ble levert hvor alt var i et kabinett, musikkcenter, og de fleste entusiastene hadde de adskilt i enkeltkomponenter. Modulkomponenter er et annet uttrykk.

Da kunne en mikse sammen stereoanlegget med enheter fra de produsentene som var best, eller kjøpe alt fra en, om en ønsket det noe mer strømlinjeformet. Fordelen var så klart at kom det noe nytt og bedre var det bare å bytte ut den komponenten når en hadde spart nok.

Komponentene:

- Forsterker og kanskje også en separat forforsterker
- Equalicer
- Radio med FM (AM/mellombølge, langbølge, kortbølge og fiskeribølge var gått ut på dato, bortsett fra å høre på *Radio Luxemburg* med popmusikk på reiseradioen når en var på tur. Popmusikk var ikke noe en ikke fikk i store doser på rikskanalen i tidlige tider.)
- Platespiller (De fleste spilte bare en side om gangen, noen fulgte oppfinnelsen fra gamledager hvor en kunne legge på en stabel av plater, og noen kunne spille av platene på begge sider i liggende eller stående versjoner.)
- Båndopptaker (Ett av de store merkene var den norske Tandberg)

- Kassettpiller (Enkelt eller dobbelt). Det var også en periode med 8-spors kassettpillere, som gikk rundt og rundt, men de ble mest brukt i biler.
- CD-spiller
- Og - noe av det aller viktigste - skikkelige høyttalere - og helst store. Det beste var når du kunne kjenne bassen innvendig i kroppen. Etter hvert kom jo også kvadrofoni inn bildet og da måtte man ha enda flere en to. Er det noe rart største delen av denne generasjonen er plaget med øresus?

Enhetene ble plassert i en egen rack, som man kalte det, eller i en stereobenk. Sluttresultatet ble at dette var det viktigste man hadde i stuen, og møblene ble plassert i forhold til høyttaler og stereoanlegg og ikke omvendt. Det verste av alt - fjernkontrollen ble ikke funnet opp før på slutten av glansperioden.

Hva hendte?

For de av oss som tilhører *Hi-Fi generasjonen*, førte det til at våre store investeringer gikk nettopp til lydgjengelsesutstyr. Høytalerbygging ble også en populær fritidssyssele for å holde kostnadene ned.

Noen er fortsatt i den verden hvor en koser seg med lyd med en fortreffelig gjengivelse (heldiggriser).

Siden det var en stor økonomisk investering, ble det heller ikke så lett å kvitte seg med slikt utstyr, hovedsakelig for den mannlige populasjonen. Hustruene ønsket sikkert alt dit pepperen grodde for å få en mer feminin stue med koselige lys og mange puter. Det står nok likevel mang en rack, eller stereobenk, igjen i de tusen hjem, også uten fjernkontroll. (Uten fjernkontroll = ikke i bruk - tro nå jeg.)

Hva skjedde så? Jo, ungdommen, i første rekke, ønsket mer bærbar stereo. Derav *Sonys Walkmann* kassettpiller, med sine etterligninger. Og senere, etter at CDene hadde overtatt, ble alt i et komprimert dataformat som mp3- filer på dedikerte MP3 spillere. Hvilken utvikling! Disse «ungdommene» går vel i dag under betegnelsen MSN-generasjonen.

Dagens ungdom, og vi gamlinger, spiller nå musikken via telefonen med ørepropper eller sender signalene via *Bluetooth* til en bitte liten høytaler.

Flyttingen til Gran Canaria og forsakelsen av Hi-Fi utstyret.

Som jeg har skrevet om før så [flyttet](#) vi til [Gran Canaria](#) fast. Da kom skrekken - jeg måtte kvitte meg med mitt kjære stereoanlegg. Det var en tanke og handling som jeg trodde ville sette uopprettelige spor på sjel og kropp, og til fryd for min kone. Det var jo helt umulig å ta med seg alt dette nedover, og det er jo få leiligheter som har plass til slikt, enda jeg slett ikke var noen fantast med superdyrt *hi-end* utstyr. Til det var min apanasje for liten.

Valget falt på Finn.no, og borte ble det på et par strakser, til en med varebil. LP-platene gikk samlet på to timer fra annonsen var inne til med blanke øyne.

Det mest utrolige er at livet går an og leves uten store stereoanlegg, og det er flere grunner til det:

- Dagens måte å høre på musikk er helt annerledes. Telefon, TV, Pc og pad.
- Musikken strømmes fra *Spotify*, eller tilsvarende så en trenger ikke å ha en hel vegg med plater, CDer, spolebånd eller kassetter.
- Hørselen er ikke som den var i yngre dager
- Man kan ikke spille så høgt som en gjorde i ungdommen. Da får man trøbbel med naboer, og *Tinitusen* kommer tilbake.
- Og så driter man i og oppnå den mest fantastiske naturtro lyden som var så viktig før i tiden. Er det lyd så er det godt nok, og det er den som oftest.

Den lyd kvaliteten vi hører i dag er helt OK, og oftest bedre en det vi i tidligere tider fikk ut av et såkalt Hi-Fi anlegg.

Trøsten er at jeg ikke er alene. Noen av oss må til og med ta til takke med lyden rett ut av den flate TVen på veggen uten surroundanlegg med 6 høyttalere. Når jeg ser rundt meg her nede i Syden, en vinterdag, så er vi mange i samme båt. **Hi-Fi generasjonen klarer seg godt idag uten høyttalere på størrelse med skilderhus og som tok hele stua.**

Livet er herlig på Gran Canaria, selv uten det gamle stereoanlegget.

Saludos

Audun

PS:

For ordens skyld – det er ikke noe som heter Hi-Fi generasjonen. Det var noe jeg fant på i farta, men MSN-generasjonen har jeg faktisk hørt om.

